

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 6.6.2012

Číslo: Ročník 22 (2012), Číslo 2

Sekce: Kdo je ...

Název článku: Kdo je Zuzana Hloušková

Autor: Lukáš Vaníček

Zdroj: <http://www.svkhk.cz/Pro-knihovny/Zpravodaj-U-nas/Clanek.aspx?id=20120226>

Kdo je Zuzana Hloušková

Lukáš Vaníček

„Když to nejde po dobrém, tak to vezmu do vlastních rukou.“ I tak by se dala popsat životní filosofie akademické pracovnice, lektorky tvůrčího psaní, spisovatelky a komunitní organizátorky Zuzany Hlouškové. Narodila se v roce 1974 v Karviné, vystudovala místní gymnázium a poté byla přijata na bohemistická studia na FF UK do Prahy. Spolužákem jí byl Michael Bronec, který na rozdíl od ní školu sice nedokončil, ale založil si nakladatelství Straky na vrbě. Novopečený vydavatel hledal nové české autory, a tak Zuzaně Hlouškové v roce 1999 vyšla první kniha s názvem *Volavky*. Není to pojednání o brodivém ptactvu či sbírka poezie, jak by mohl název mylně napovídat. Autorka ve své beletristické tvorbě odjakživa tíhla spíše k tehdy stále ještě „okrajovým“ žánrům, a tak *Volavky* spadají do kategorie sci-fi. Jako mladá čtenářka si totiž zamilovala Vernova kapitána Nema, v časopise *ABC* hltala vycházející dobrodružství Kruana a přemýšlela, jak vyrobit létající kolo jako Jan Tleskač. Svou cestu k fantastice završila četbou *Pána prstenů* od J. R. R. Tolkiena.

I když s vydáním *Volavek* její spisovatelská kariéra nabrala prudký vzestup, následovala éra dočasného odmlčení, během kterého se Zuzana Hloušková vrhla na aktivity v neziskovém sektoru. Nejprve pracovala v pražské organizaci ICN (dnes Neziskovky.cz), kde měla na starosti specializovanou knihovnu a se střídavým úspěchem bojovala s programem TINLIB. Na psaní však nezanevřela a opakovaně se účastnila prestižní literární soutěže Cena Karla Čapka, pořádané Československým fandomem, kde až s železnou pravidelností obsazovala své oblíbené sedmé místo. Nejvyšší příčkou, na kterou dosáhla, bylo druhé místo v kategorii Novela. Tato zkušenost ji nakonec dovedla k myšlence, že na předních příčkách je stejně dlouhodobě obsazeno (většinou již renomovanými autory), a založila soutěž vlastní. Jmenovala se O Cenu hradeckého Škrabáka a jejího pořadatelství se po prvních třech ročnících ujal nově vzniklý Spolek přátel krásného slova. Zuzana Hloušková totiž nezůstala jen u psaní, ale plnou silou se pustila i do organizování literárního spolku. Po vysokoškolských studiích se jejím útočištěm stal Hradec Králové, kde se jednak provdala, jednak stala ředitelkou Občanského poradenského střediska, působícího v sociálních službách. Zde také vystudovala dálkově obor sociální práce na UHK, založila občanskou poradnu, dobrovolnický program v nemocnici a metodické středisko pro nevládní organizace. Téměř devět let se věnovala redigování zpravodaje e-Nezištník a podílela se edičně i autorsky na řadě odborných publikací (adresáře NNO, publikace Historie spolkové činnosti na Hradecku, metodické příručky ke komunitnímu plánování).

V loňském roce tvořila součást redakčního týmu prestižní Encyklopedie Hradce Králové. Působení na poli literatury se však Zuzana Hloušková nepřestala věnovat. V roce 2009 publikovala v časopise Pevnost svou povídku *Drakobijka*. Literární soutěž po desetileté kariéře Zuzana Hloušková přetvořila v rafinovaně fungující dílny tvůrčího psaní, známé Škrabodílny, kde vytrvale a neúnavně bojuje s neduhy začínajících autorů. Jelikož

nejsou současná periodika vůbec nakloněna jakémukoliv jinému obsahu než bulvárnímu, založila Zuzana Hloušková spolkový časopis Škrabopis, aby vytvořila platformu pro publikování děl neznámých autorů z Královéhradeckého kraje. V současné době se věnuje také recenzní činnosti pro náš přední portál FantasyPlanet.cz.

V roce 2010 spatřila světlo světa druhá kniha z pera Zuzany Hlouškové, s názvem *Čtyři klíče*. Vydal ji Spolek přátel krásného slova jako druhou knihu edice *Škrabáková expedice*. Kniha samotná vybočuje z řady současné produkce fantasy a vyžaduje pozorného a inteligentního čtenáře, který by ji ocenil a naplno vychutnal. Příběh je trochu dobrodružný, milostný i noetický a o takovéto kombinaci si mnoho autorů netroufne ani uvažovat, natož podle ní psát. Přečtení této knížky doporučujeme všem, kteří měli dosud z žánru fantasy obavy a nevěřili, že i dílo mimo „vysokou“ literaturu může nabídnout něco jiného než pouhou zábavu. Z toho vyplývá, že člověk si vlastní cestu vždycky najde, pokud ji hledá. A pokud ne, ať nalezne alespoň Zuzanu Hlouškovou, ta už cestičku pichlavým houštím bosýma nohama vyšlapala.